

PUNTS DE VISTA

TEXT MODEL: La llegenda de sant Jordi

EXPLICA LA HISTÒRIA: EL REI

El dia que, tot esverat, un criat em va despertar de la migdiada per dir-me que algú havia vist un drac voltant pels camps de conreu que envolten les muralles de la nostra ciutat, em vaig pensar que aquest algú, i també el criat, s'havien begut l'enteniment. No us imagineu com de fantasiosos i porucs arriben a ser els súbdits ignorants del meu regne.

Però quan vaig rebre la notícia que el Peret, el pastor més vell de la població i home prudent on no n'hi ha, havia perdut un parell d'ovelles a les urpes d'un drac afamat i que de poc no es perd ell i tot entre les dents esmolades del monstre, vaig pensar que allò anava de debò de veres. I jo mateix, aquell dia, des de la torre de l'homenatge del meu castell, vaig poder veure el drac fent el fatxenda cent metres davant de la porta principal de les muralles.

Com a bon governant que soc, vaig pactar amb el drac que cada dia li donàrem un parell d'ovelles, o una vaca, o allò que fos l'equivalent per a la seva panxa, a canvi que ell deixés en pau homes, dones i canalla de la ciutat.

El tràngol gros va venir quan es va acabar el bestiar que alimentava la fera. Calia acostentar-la com fos. I, per protegir els meus súbdits, se'm va ocórrer que valia més sacrificar-ne cada dia un que no pas morir tots socarrimats per les flames del drac. I vaig decidir sortejar a diari una joveneta del regne per a oferir-la al drac i apaivagar-ne la gana.

Ningú em va avisar, colla de galifardeus inútils, que el nom de la meva filla també estava dins del bombo del sorteig. I em volia morir el dia que, malauradament, va sortir el seu nom per ser lliurada al drac. No, això no se li pot fer, a un rei! Vaig suplicar al meu poble que perdonessin la meva filla, jo que mai no havia suplicar res a ningú i no sabia com es feia.

La gent, caparruda com és, no va voler cedir. La princesa va ser entregada al drac, que es va posar més content que unes pasqües, perquè no estava avesat a tenir al plat de taula la filla d'un rei.

Sort que la fortuna ens va enviar el cavaller sant Jordi, un guerrer valent com ell sol i amant de la justícia. El cavaller es va enfrontar al drac com un heroi i va rescatar sana i estalvia la princesa. I jo, veient-ho, em vaig desfer en plors d'agraïment i alegria desmesurada.

I que content vaig estar quan la princesa i el cavaller es van enamorar i van demanar-me de casar-se i fer festa grossa. Això sí, vaig haver de gastar part del tresor del regne comprant ramats de bestiar per poder refer l'economia del país i poder guisar alguna cosa el dia del casament. La meva generositat va ser fructuosa.

I la gent del poble va tornar a respirar tranquil·la i em van tornar a aclamar, perquè van veure que jo havia fet bé de confiar en el guerrer sant Jordi i que, gràcies a això, ens havíem lliurat del drac. Per cert, allà on va caure morta la bèstia, hi ha crescut un roser de roses roges de tot l'any. Que bonic, oi?

EXPLICA LA HISTÒRIA: LA PRINCESA

Quan vaig saber que un drac voltava pels camps del nostre regne, no m'ho volia creure. Però, sí, va resultar que era cert. I quan em vaig adonar que no era cap mentida, em va entrar la plorera, que jo soc de plorar fàcil. El meu pare, el rei, va haver de parlar amb la bèstia ferotge perquè no se'ns empassés tots els vilatans com si fóssim una pizza quatre estacions. El rei va acordar que cada dia lliuraríem algun cap de bestiar al drac maleït perquè ens deixés en pau i no ens fes a tots xixina.

I el pacte entre el rei i el drac va anar bé fins que es va acabar el bestiar i no teníem res per donar com a aliment. Aquí va començar la tragèdia. Al meu pare se li va ocórrer que en comptes de vaques, cabres o ovelles, cada dia lliuraríem per sorteig una donzella al drac. Per sorteig!, us ho imagineu? I jo que soc la princesa i que soc molt estimada per tots els súbdits del meu pare, no em podia pensar mai de la vida que el meu nom també figurava entre tots els noms de donzelles del regne que cada dia entraven al dramàtic sorteig. Segur que el meu l'hi va posar l'escrivent major del regne, que mai no m'ha caigut bé, i jo a ell, tampoc.

El dia que em va tocar la desgraciada rifa, si em punxen no em treuen sang. Vaig quedar blanca com la paret i amb els ulls vidriosos vaig demanar explicacions al meu pare, que tot d'una es va posar nerviós com mai no l'havia vist abans. Sé que el meu pare, que mana molt, va fer tot el que va poder per salvar-me. Però es veu que no mana prou, perquè no se'n va sortir amb la seva i tots els vilatans, a crits, van exigir que s'havia de respectar el resultat del sorteig.

Vaig travessar les muralles de la ciutat cap enfora sense gosar mirar directament a la cara el botxí que se m'havia de cruspí. La por m'havia fet un nus a l'estómac. El drac em va agafar en un braçat i em va transportar volant a la seva cova, que feia una ferum insuportable per a l'olfacte sensible d'una princesa. No us desitjo a ningú que passeu l'angoixa que vaig passar jo pensant que era a punt de morir triturada pels queixals d'aquella bèstia.

Però ja se sap que les princeses no podem morir de qualsevol manera i a la primera de canvi, i que, sovint, hi ha un príncep valent que ens ve a salvar a corre-cuita. I així va ser. Sant Jordi brandant l'espasa va entrar a la cova i va engegar quatre crits al drac. I el drac, que tenia mal geni i li havia pujat la mosca al nas, va sortir de la cova més de pressa que corrents. El monstre va voler socarrimar el meu sant Jordi amb una flamerada que va escopir per la boca pudent, però el cavaller és àgil i atrevit com no se'n fan. Un cop de llança al cor de la bèstia va trencar-li els batecs i va apagar per sempre més el seu foc.

I als braços de sant Jordi, muntats en un preciós cavall blanc, vaig poder tornar a la meua vila i ser festejada per tothom, que no se'n podien avenir que el drac fos mort i jo viva.

I em vaig enamorar de sant Jordi, ves qui ho havia de dir. És tan guapo! I ens vam casar, ves! I el pare, que va recuperar l'alegria i l'autoritat perdudes, va organitzar un banquet i hi va convidar tothom, perquè allò s'havia de celebrar sense estar-nos de res, que prou que havíem patit. I mal m'està el dir-ho, però jo vaig ser una núvia bellíssima, amb un ram de roses roges preciós que els nostres criats havien collit d'un roser nascut sorprenentment d'enmig del toll de sang que el drac ja mort havia deixat davant la seva cova.

EXPLICA LA HISTÒRIA: UNA VILATANA

Les desgràcies no venen mai soles. No n'hi havia prou amb l'hivern fred d'estómacs buits que acabàvem de passar, que va arribar un drac famolenc de ves a saber on. Els ramats, que no tenien gaires pastures i havien de cercar-les cada cop més lluny, de cop s'exposaven a ser engolits per una bèstia voladora farcida de foc. Un drac ens ensenyava urpes i dents darrere les muralles de la ciutat o amagat a dins del bosc.

El rei, que no sap el que és passar gana ni fred, es va pensar que donant algun animaló a la fera cada dia la tindriem satisfeta i podríem anar fent. Anem tan sobrats de bestiar, que mira, podem anar regalant-ne exemplars com si res. Com es nota que ell no té cura dels ramats i que no ha vist mai una ovella si no és escorxada, cuinada i servida al plat. Molts soldats, molt d'exèrcit, però quan tenim un enemic real, som la pagesia els que, com sempre, hem de treure les castanyes del foc. I el que havia de passar va arribar: es van acabar els ramats però no la gana i la salvatgeia del drac. Tampoc no es va acabar, ans al contrari, la gana i la por dels vilatans.

La segona ocurrència reial va ser fer un sorteig cada dia entre les donzelles del regne i lliurar al drac com a aliment la que sortís designada per la mala sort. Quin patir!, sabent que la nostra filleta de només catorze anys se la jugava dia sí dia també. Per a això sí que servien els soldats del rei, que s'enduïen la desgraciada a qui li havia tocat la maleïda rifa entre els plors i la queixa impotent de pares i germans.

Encara sort que potser hi ha justícia divina, perquè l'atzar va voler que fos la princesa, la filla del rei panxacontent, a qui li arribés el torn de ser lliurada al drac. Confesso que aquesta no me l'esperava; ni jo ni ningú. No comptava que el nom de la princesa estigués també inscrit entre els de les vilatanes joves. Aquell dia, el rei va poder sentir en pròpia carn l'angoixa que massa sovint sentim els seus súbdits. No hi van valer els seus precs ni el seus plors per salvar la princesa, el poble estava encès i exigia que la filla del rei fos donada al drac.

L'aparició d'un tal sant Jordi, un guerrer, més que valent temerari, muntant en un cavall blanc imponent, va donar un tomb a la situació. El cavaller, que els tenia ben posats, es va enfrontar al drac i, contra pronòstic, el va vèncer i el va matar abans que aquest no es mengés la princeseta. Llàstima no va haver vingut abans i haver evitar el sacrifici de tantes noietes innocents!

La tornada de la princesa a la ciutat en braços del cavaller va fer embogir d'alegria els vilatans, no només pel salvament de la jove, sinó per la mort de la fera que els havia dut tanta desgràcia. I a sobre, cavaller i princesa no van trigar a enamorar-se i ja em teniu a la vista una gran boda reial. El rei no cabia dins la seva túnica daurada de tanta felicitat. Estava tan content que va obrir la cambra dels tresors i va fer comprar ramats d'ovelles, cabres, vaques... i també porcs, gallines, conills, oques. Les famílies pageses vam poder refer la nostra economia amb el bestiar comprat amb els diners del regne, que al cap i a la fi eren els que sortien dels tributs que el poble pagava al rei.

I el casament va ser molt celebrat, perquè obria l'esperança que en endavant les coses anirien millor per a tothom. Un roser de roses vermelles va néixer allà on va morir el drac. I, any rere any, a l'abril, els vilatans anem allà per recordar les donzelles que ja no hi són i que van fer possible que la resta de noietes i nois puguin enamorar-se i festejar que la vida els somriu i poden somiar en un demà.

EXPLICA LA HISTÒRIA: EL DRAC

L'hivern passat va ser dur. Costava de trobar menges savoroses per endur-te coll avall. Així que vaig decidir canviar de regió i volar una mica lluny a la cerca de ramats domèstics que fossin fàcils de caçar, que les bèsties salvatges són esquerpes i desconfiades, i saben com amagar-se de mi.

Vaig arribar a un indret ple de camps de conreu, amb un castell i una ciutat emmurallada al bell mig. És allò que se'n diu un paisatge de postal. I hi havia un bosquet que em va anar molt bé per amagar-m'hi. Hi vaig descobrir una bona cova, profunda i fosca, i en vaig fer casa meva.

El primer dia de cacera vaig polir-me un parell d'ovelles i de poc no m'enduc el pastor, que amb una fona em va començar a llançar rocs. A l'endemà, es veu que tota la gent de la vila emmurallada estava cagada de por. Els dracs fem por, amb raó. A centenars de metres de distància, sobre la torre més alta del castell, hi vaig veure el rei que no parava de mirar-me. Els dracs tenim molt bona vista. Em vaig acostar a la porta principal de la muralla, que l'estómac em començava a fer rau-rau. I la sorpresa va ser que el rei ara estava situat darrere els merlets de sobre la porta. El rei, molt cerimoniós, em va oferir un pacte: ells em lliurarien un parell de caps de bestiar cada dia per alimentar-me i, a canvi, jo deixaria en pau els seus súbdits i ramats. Em va semblar un tracte just i m'hi vaig avenir.

Però va arribar un dia que se'ls van acabar les bèsties. Llavors el rei em va proposar donar-me cada dia una noieta per fer-me passar la gana. Es veu que entre ells volien fer un sorteig a diari per decidir quina noieta em lliurarien. Una noieta no és el mateix que un cap o dos de bestiar, que els dracs som ferotges però no curts de gambals. Així i tot, sabent que en l'oferta reial perdia quilos de carn com a menja, vaig acceptar el tracte, perquè ja havia tastat carn humana i sabia que és carn molt fina i gustosa.

Tot ha anat la mar de bé fins avui, que, ves per on, figura que la noieta que m'han lliurat és la princesa, la filla del rei. De fora la muralla estant he sentit els brams del rei que es resistia a entregar-me la seva filla. La gent de la vila no ha baixat del burro i ha volgut que s'apliqués el resultat del sorteig.

Em pregunto si la carn d'una princesa, que té la sang blava, serà especialment savorosa. Em ve salivera només de pensar-hi. Me l'he endut volant a la meva cova. La pobra noieta està tremolant de por, arraulida en un racó, mentre jo no em decideixo a clavar-li queixalada perquè voldria allargar el plaer d'assaborir-la poquet a poquet.

Mentrestant, sento que algú em crida a la boca de la cova. Hi trec el nas i veig que és un guerrer armat amb una llança, muntat sobre un cavall blanc presumit. Ui!, quina por que em fa, aquest milhomes! Pobre beneit! S'ha de ser il·lús, per venir a enfrontar-se amb mi. Quin menú més deliciós! Avui menjaré princesa bleda, acompanyada de carn de guerrer estúpid i anques de cavall a la brasa.

Xavier Blanch